

Punt i final

Ell no recordava mai l'aniversari d'ella

Abel Pau

El Robert em va trucar hiperventilant poc abans de tres quarts de dotze. La nit havia estat llarga per a tots i a l'hora en què ell havia tancat el bar el sol ja feia l'ullet. Quan em va sonar el telèfon, enterrat entre roba bruta, jo encara notava l'alcohol percutint-me les temples al ritme de l'últim swing. Ja no teníem edat: la viduïtat sobtada m'estava fent molt de mal i havia de redreçar la meua vida amb urgència. El meu amic havia decidit saltar-se el servei d'esmorzar i ara obria a mig matí per fer neteja abans del primer torn de dinars. L'havia trobada encastada en una de les neveres, congelada i levitant, em va dir. Hauria estat ella?

Vaig arribar-hi al cap de vint minuts, dutxat però sense afaitar i amb un alè encara embafador a les genives. El Robert em va fer passar ajupit sota l'única persiana que havia apujat una mica, sacsejant la mà, suplicant-me silenci amb un dit sobre els llavis, mirant a punta i punta de la plaça. Encara no havia tocat res i, des de dins, els noms de les tapes escrits a pinzellades blanques sobre els finestrals es veien del revés i contrastaven amb l'interior brut de les persianes metàl·liques. Ell em va fer un senyal, un cop de cap, i jo vaig clavar les ninetes a les dues portes obertes de la nevera quadriculada. En una d'elles encara quedaven tres ampolles descol·locades de la nit anterior. El Robert em va assenyalar els peus blancs, congelats, que sobresortien de l'altra portella de fusta. M'hi vaig acostar i l'etiqueta em va fer riure. Li vaig demanar un cafè, un got d'aigua i un gelocatil. Havia estat ella.

?Per què rius?

Li vaig posar una mà a l'espatlla:

?Robert, noi, la teva dona ha volat.

Ell va arrugar el nas i les celles, apartant-me la mirada. Després va dibuixar un somriure sorneguer. Però no feia broma, jo. La coneixia des dels seixanta i els havia presentat jo mateix ja

a inicis dels vuitanta sota l'envelat; feia trenta anys. Ell no recordava mai l'aniversari d'ella però a l'etiqueta del dit gros de la nina inflable hi havia la seva data de naixement. El Robert devorava amb els ulls les plantes congelades dels peus de plàstic amb els braços penjant mentre jo remenava el sucre del cafè i rumiava com explicar-li que els missatges de la Beatriu eren així, que ell no s'havia molestat a conèixer-la gaire però que ella era així.

?Robert, la teva dona estava plena de sorpreses i no has sabut retenir-la. Saps des de quan ho sabia, ella, que tenies una nina inflable amb cos d'adolescent?

?Eh?

?N'ha fet seixanta-cinc, Robert, i s'ha jubilat de tu.

?Per què rius?

?I et deixa la teva nena acabada de néixer perquè comencis de zero.

Em vaig aixecar a desfer l'escenari grotesc. Ja n'hi havia prou. Si ella s'havia fugat amb la mobylette que havia estat del sogre no arribaria gaire lluny i d'aquí unes hores la tindria a casa meva demanant asil. Vaig segrestar l'etiqueteta i me la vaig ficar a la butxaca. Vaig tibar dels peus blancs. No pesava gens. En van sortir els turmells, els genolls, les cuixes, el sexe ultracongelat i la cintura. I prou. La nina havia estat tallada de soca-rel a l'alçada d'un melic que no tenia: una cinta vermella ben lligada impedia que les cames es reduïssin a una pell de plàstic. Sense deixar de sotjar-la, vaig sentir com el cos del Robert queia de cul en una cadira, com el front se li estimbava contra el marbre d'una taula i com començava a somicar.

La Beatriu havia deixat el sexe de la nina intacte però li havia robat l'estómac, el cor, els braços, les mans, els llavis, els ulls i el cervell.

Vaig deixar anar la mitja nina que encara sostenia entre les mans. Les cames, rematades per la cinta vermella, van levitar a poc a poc, amunt amunt, fins al sostre del local i s'hi van enganxar, al costat d'un ventilador apagat.

La Beatriu no tornaria.

Vaig imaginar-la conduint la mobylette centenària per la comarcal, arrossegant amb una cinta vermella un globus blanc amb forma de mitja dona.

Muriel Villanueva